บทเทศน์และข้อคิด วันเสาร์ที่ 28 พฤศจิกายน 2026 (มิสซาเช้า)
วันสุดท้ายของปีพิธีกรรม และมิสซาปิดเดือนระลึกถึงผู้ล่วงลับ

บทอ่าน: วว 22:1-7; พระวรสาร: ลก 21:34-36

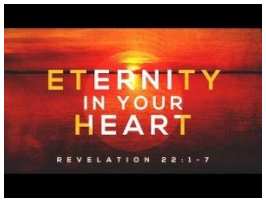

“สำหรับผู้ที่เรารัก ความตายมิใช่จุดสิ้นสุด แต่เป็นประตูสู่บ้านของพระบิดา”

บทอ่านทั้งสองบทในวันนี้มีความงดงามและเหมาะสมอย่างยิ่งกับการถวายมิสซาระลึกถึงผู้ล่วงลับ บรรพบุรุษ และบุคคลอันเป็นที่รักของเรา เพราะนักบุญยอห์นเปิดให้เราเห็นภาพความงดงามของชีวิตนิรันดร ขณะที่พระเยซูเจ้าทรงเตือนเราให้เตรียมตัวสำหรับการเดินทางไปสู่ชีวิตนั้น วันนี้เป็นวันสุดท้ายของปีพิธีกรรม ก่อนที่เราจะเข้าสู่เทศกาลเตรียมรับเสด็จพระคริสตเจ้าในวันพรุ่งนี้ จึงเป็นโอกาสพิเศษที่เราจะมองย้อนกลับไปด้วยความกตัญญู มองชีวิตปัจจุบันด้วยความรับผิดชอบ และมองอนาคตด้วยความหวัง

++มีคำกล่าวที่น่าคิดว่า มนุษย์เราจากโลกนี้ไปสองครั้ง *ครั้งแรกเมื่อหัวใจหยุดเต้น และครั้งที่สองเมื่อไม่มีใครจดจำเราอีกต่อไป* แต่สำหรับเราคริสตชน แม้วันหนึ่งจะไม่มีใครบนโลกนี้จดจำชื่อของเราได้อีกแล้ว พระเจ้าก็ยังทรงจดจำเราเสมอ เพราะชื่อของเราจารึกอยู่ในพระทัยของพระองค์

เช้าวันนี้ เรามารวมตัวกันต่อหน้าพระแท่นบูชา บางคนคิดถึงปู่ ย่า ตา ยาย คุณพ่อ คุณแม่ บางคนคิดถึงคู่ชีวิต บางคนคิดถึงลูกหลาน ญาติพี่น้อง เพื่อนสนิท หรือผู้มีพระคุณที่จากเราไปแล้ว

บางคนจากเราไปนานหลายสิบปี แต่บางคนเพิ่งจากเราไปไม่นานนัก เสื้อผ้าของเขาอาจยังอยู่ในตู้ เก้าอี้ที่เขาเคยนั่งยังอยู่ที่เดิม หมายเลขโทรศัพท์ของเขายังอยู่ในโทรศัพท์มือถือของเรา เพียงแต่เราไม่สามารถโทรหาเขาได้อีกแล้ว

แต่ความเชื่อบอกเราว่า แม้เราจะติดต่อเขาด้วยโทรศัพท์ไม่ได้อีกต่อไป เรายังสามารถแสดงความรักต่อเขาได้ด้วยการภาวนา

1. พระคัมภีร์เริ่มต้นด้วยสวน และจบลงด้วยนครแห่งชีวิต

<u>บทอ่านจากหนังสือวิวรณ์วันนี้</u>เป็นภาพที่งดงามที่สุดภาพหนึ่งในพระคัมภีร์ นักบุญยอห์นเห็น*แม่น้ำแห่งชีวิตใสดุจแก้วผลึก* ไหลออกมาจากพระบัลลังก์ของพระเจ้า และลูก

แกะของพระเจ้า ต้นไม้แห่งชีวิตซึ่งออกผลทุกเดือน และใบของต้นไม้นั้นใช้เยียวยารักษาบรรดาประชาชาติ

เกร็ดความรู้ทางพระคัมภีร์ที่น่าสนใจมากประการหนึ่ง

พระคัมภีร์เล่มแรก คือหนังสือปฐมกาล บทที่ 2–3 กล่าวถึงสวนเอเดน แม่น้ำ และต้นไม้แห่งชีวิต แต่มนุษย์สูญเสียสิทธิ์ที่จะเข้าถึงต้นไม้แห่งชีวิตเพราะบาป ส่วนพระคัมภีร์เล่มสุดท้าย คือหนังสือวิวรณ์ บทที่ 22 กลับนำเราไปพบแม่น้ำและต้นไม้แห่งชีวิตอีกครั้งหนึ่ง สิ่งที่มนุษย์สูญเสียไปเพราะบาป พระเยซูเจ้าทรงเปิดทางให้มนุษย์ได้รับคืนด้วยการไถ่กู้ของพระองค์ **พระคัมภีร์เริ่มต้นด้วยมนุษย์ที่ต้องออกจากสวนของพระเจ้า แต่จบลงด้วยมนุษย์ที่ได้รับเชิญให้กลับมาอยู่กับพระเจ้าอีกครั้งหนึ่ง**

นักบุญยอห์นยังบอกเราว่า ที่นั่นจะไม่มีกลางคืนอีกต่อไป ไม่จำเป็นต้องมีแสงตะเกียงหรือแสงอาทิตย์ เพราะพระเจ้าจะทรงเป็นแสงสว่างของทุกคน และสิ่งที่งดงามที่สุดก็คือ **“เขาทั้งหลายจะได้เห็นพระพักตร์ของพระองค์”**

นี่คือความหวังที่เราปรารถนาให้แก่บรรดาผู้ล่วงลับของเรา ไม่ใช่เพียงการพักผ่อนจากความเหน็ดเหนื่อยของชีวิต แต่เป็นการได้พบพระพักตร์ของพระเจ้าผู้ทรงรักเขาอย่างไม่มีวันสิ้นสุด ดังนั้น เมื่อเราภาวนาให้ผู้ล่วงลับว่า “*ขอให้แสงสว่างนิรันดรส่องแสงแก่เขาเถิด*” เรากำลังภาวนาให้ภาพนิมิตของนักบุญยอห์นนี้สำเร็จเป็นจริงสำหรับพวกเขา

2. พระเยซูเจ้ามิได้สอนให้เรากลัวความตาย แต่สอนให้เรารู้จักดำเนินชีวิต

ในขณะที่บทอ่านแรกบอกเราว่าจุดหมายปลายทางงดงามเพียงใด พระวรสารวันนี้บอกเราว่าเราควรเดินทางไปสู่จุดหมายนั้นอย่างไร พระเยซูเจ้าตรัสเตือนว่า อย่าปล่อยให้จิตใจของเราหนักอึ้งด้วยการกินดื่ม การเมามาย และความกังวลในชีวิต พระองค์จึงตรัสว่า **“จงตื่นเฝ้าและอธิษฐานภาวนาอยู่เสมอ”**

++ในโลกปัจจุบันเรามีเครื่องมืออัจฉริยะมากมาย นาฬิกาสามารถเตือนให้เราลุกเดิน โทรศัพท์สามารถเตือนให้เรากินยา และปฏิทินสามารถเตือนให้เราระลึกถึงวันเกิดของเพื่อน แต่ไม่มีเครื่องมือใดสามารถบอกเราได้ว่า เราเหลือเวลาอีกกี่วันในโลกนี้

++ ชายคนหนึ่งภาวนาวิงวอนต่อพระเจ้าว่า “พระเจ้าข้า ก่อนที่พระองค์จะเรียกลูกกลับไป ขอพระองค์ทรงส่งสัญญาณเตือนล่วงหน้าให้ลูกด้วยนะครับ” หลายปีผ่านไป เมื่อถึงวาระสุดท้ายของชีวิต ชายคนนั้นตัดพ้อต่อพระเจ้าว่า “พระองค์ทรงลืมสัญญาหรือครับ ไม่เห็นส่งสัญญาณเตือนลูกเลย” พระเจ้าตรัสตอบว่า “ลูกเอ๋ย เราส่งสัญญาณให้เจ้าตั้งหลายครั้งแล้ว ผมของเจ้าก็เริ่มขาว ดวงตาของเจ้าก็เริ่มพร่ามัว ฟันของเจ้าก็เริ่ม

หลุด หัวเข่าของเจ้าก็เริ่มปวด แต่เจ้ากลับไปย้อมผม ตัดแว่น ใส่ฟันปลอม แล้วก็หายามาทาหัวเข่าเสียหมด!”

เรื่องนี้มีข้อคิดที่ลึกซึ้งมาก การดูแลสุขภาพเป็นสิ่งที่ดี แต่เราต้องไม่ลืมดูแลวิญญาณของเราด้วย การเตรียมตัวตายที่ดีที่สุด ไม่ใช่การนั่งคิดถึงความตายทุกวัน แต่เป็นการดำเนินชีวิตแต่ละวันอย่างมีคุณค่า อย่ารอจนถึงงานศพจึงจะกล่าวคำชม อย่ารอจนคนที่เรารักจากไปแล้วจึงจะกล่าวคำขอโทษ และอย่ารอจนเหลือเพียงรูปถ่ายจึงจะบอกเขาว่าเรารักเขามากเพียงใด

3. ของขวัญจากลูกที่ผู้ล่วงลับต้องการมากที่สุด

ในปี ค.ศ. 387 ขณะที่นักบุญโมนิกา มารดาของนักบุญออกัสติน กำลังป่วยหนักที่เมืองออสเตีย เมืองท่าใกล้กรุงโรม บุตรชายของนางคนหนึ่งเป็นห่วงว่ามารดาจะต้องเสียชีวิตในต่างแดน โดยไม่มีโอกาสกลับไปฝังศพ ณ บ้านเกิดในแอฟริกาเหนือ แต่นักบุญโมนิกากลับฝากคำขอประการสุดท้ายแก่ลูกทั้งสอง มีใจความว่า “จงฝังร่างของแม่ไว้ที่ใดก็ได้ ไม่ต้องเป็นกังวลเรื่องนี้ แม่ขอเพียงสิ่งเดียว ไม่ว่าลูกจะอยู่ที่ใด ขอให้ระลึกถึงแม่ ณ พระแท่นบูชาขององค์พระผู้เป็นเจ้า”

น่าประทับใจที่มารดาคนหนึ่งมิได้ขอสุสานที่หรูหรา มิได้ขออนุสาวรีย์ราคาแพง แต่นางขอให้ลูกระลึกถึงนางในพิธีบูชาขอบพระคุณ และนั่นคือสิ่งที่พวกเรากำลังทำในเช้าวันนี้ ดอกไม้ที่เรานำไปวางหน้าหลุมศพอาจเหี่ยวเฉา เทียนที่เราจุดอาจดับลง ภาพถ่ายอาจซีดจางตามกาลเวลา แต่ความรักที่เรามอบถวายแด่พระเจ้าผ่านการภาวนาและพิธีบูชาขอบพระคุณมีคุณค่าลึกซึ้งยิ่งกว่านั้น

4. ปิดเดือนพฤศจิกายน แต่อย่าปิดความกตัญญู

วันนี้เราปิดเดือนแห่งการระลึกถึงผู้ล่วงลับ แต่เราไม่ได้ปิดความรักและความกตัญญูที่มีต่อพวกเขา เราเป็นคนรุ่นที่กำลังนั่งอยู่ใต้ร่มเงาของต้นไม้ที่คนรุ่นก่อนปลูกไว้, เราอาจมีบ้านที่ไม่ได้เริ่มสร้างด้วยตัวเอง มีความรู้ที่เกิดจากความเสียสละของบิดามารดา มีความเชื่อที่ได้รับการถ่ายทอดจากปู่ย่าตายาย และมีพระศาสนจักรที่บรรพบุรุษของเราได้ร่วมกันสร้างขึ้นด้วยหยาดเหงื่อ แรงกาย และคำภาวนา

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อชุมชนวัดเซนต์จอห์นของเรากำลังก้าวสู่การฉลองครบรอบ 40 ปี เราควรระลึกถึงบรรดาพระสงฆ์ นักบวช ผู้มีพระคุณ และสัตบุรุษรุ่นบุกเบิกที่ล่วงลับไปแล้ว หลายคนอาจไม่มีชื่อจารึกอยู่บนแผ่นป้ายของวัด แต่ความเสียสละของเขายังคงปรากฏอยู่ในชีวิตของชุมชนแห่งความเชื่อของเรา การระลึกถึงผู้ล่วงลับที่งดงามที่สุด

นอกจากการภาวนาให้พวกเขาแล้ว คือการสืบทอดความดีที่พวกเขาได้กระทำไว้ ถ้าคุณพ่อเคยเป็นคนซื่อสัตย์ จงสืบทอดความซื่อสัตย์ของท่าน ถ้าคุณแม่เคยเป็นคนเมตตา จงสืบทอดความเมตตาของท่าน ถ้าปู่ย่าตายายเคยมีความเชื่อมั่นคง จงรักษาความเชื่อนั้นให้คงอยู่ในลูกหลาน **อย่าให้บรรพบุรุษของเราเสียชีวิตเป็นครั้งที่สอง ด้วยการที่ความดีของพวกท่านสูญหายไปจากชีวิตของเรา**

5. สรุปข้อคิดในวันนี้ – ขอให้เราฝากผู้ที่เรารักไว้ในพระหัตถ์ของพระเจ้า

ในพิธีมิสซาเช้าวันนี้ ขอให้เราหลับตาลงสักครู่ นึกถึงใบหน้าของบุคคลที่เรารักและคิดถึง บางทีเราอาจมีคำพูดสามคำที่ยังไม่มีโอกาสกล่าวแก่เขา **ขอบคุณ – ขอโทษ – และรักเสมอ,** ขอบคุณสำหรับทุกสิ่งที่เขาได้ทำเพื่อเรา, ขอโทษสำหรับทุกสิ่งที่เราเคยทำให้เขาเสียใจ, และขอให้เขาได้รู้ว่า แม้กาลเวลาจะผ่านไปนานเพียงใด ความรักของเราก็ยังไม่เลือนหาย

<u>วันนี้เป็นวันสุดท้ายของปีพิธีกรรม</u> พรุ่งนี้เราจะเริ่มเทศกาลเตรียมรับเสด็จพระคริสตเจ้า เทศกาลแห่งการรอคอยและความหวัง ขอให้เราจบปีพิธีกรรมนี้ด้วยความกตัญญู และเริ่มต้นปีใหม่ด้วยความเชื่อมั่นว่า ความตายไม่ได้มีคำพูดสุดท้ายเหนือชีวิตมนุษย์ พระเยซูคริสตเจ้าผู้ทรงกลับคืนพระชนมชีพต่างหากที่ทรงมีคำพูดสุดท้าย สำหรับคริสตชน การอำลาผู้ที่เรารักจึงมิใช่คำว่า *ลาก่อนตลอดกาล* แต่เป็นคำว่า *จนกว่าเราจะพบกันอีกครั้งในพระเจ้า* ขอให้แม่น้ำแห่งชีวิตที่นักบุญยอห์นได้เห็นในวันนี้ เป็นแม่น้ำที่นำความชื่นบานนิรันดรมาให้แก่บรรดาผู้ล่วงลับของเรา และขอให้สักวันหนึ่ง เมื่อการเดินทางของเราบนโลกนี้สิ้นสุดลง เราทุกคนจะได้พบกันอีกครั้งในบ้านของพระบิดา บ้านที่ไม่มีการพลัดพราก ไม่มีน้ำตา และไม่มีคำว่าลาก่อนอีกต่อไป

วิษณุ ธัญญอนันต์ เจ้าอาวาสวัดเซนต์จอห์น ลาดพร้าว KOINONIA OF ST JOHN